

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **R. J. P.**, zastoupený Mgr. Liborem Kapalínem, advokátem, sídlem Na Příkopě 857/18, Praha 1, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, sídlem Jezuitská 585/4, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. dubna 2019 č. j. 1 SIN 307/2019 - 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. června 2021 č. j. 6 A 98/2019 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. června 2021 č. j. 6 A 98/2019 - 31 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, požádal Vrchní státní zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ“) o informaci, zda a kým bylo ve věci žalobce vydáno usnesení o odložení věci podle § 159a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a dále žalobce žádal o poskytnutí kopie takového usnesení. VZS jeho žádost odmítlo rozhodnutím č. j. SIN 43/2018-31 ze dne 1. března 2019 s odkazem na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

[2] V odůvodnění VSZ uvedlo, že poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. S odkazem na zásadu rovnosti a požadavek nestranného přístupu VZS doplnilo, že pokud by vyhovělo žádosti žalobce a poskytlo mu informace o jeho trestní věci v požadovaném rozsahu, muselo by vyhovět žádostem o poskytnutí informací stejného nebo obdobného charakteru i v jiných případech, čímž by trestní (přípravné) řízení, jež je v zásadě neveřejné, zcela pozbylo svůj smysl a účel.

[3] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí VSZ. Žalovaný závěry VSZ potvrdil a doplnil, že z hlediska § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím není podstatné, zda v souvislosti s předmětem žádosti probíhalo trestní řízení nebo ne. Z daného ustanovení zároveň vyplývá, že rozsah poskytování informací musí být nutně podřízen účelu trestního řízení zakotvenému v § 1 odst. 1 trestního řádu a nesmí být tak velkorysý, aby dosažení tohoto účelu ohrožoval nebo dokonce mařil.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozhodnutí žalovaného rozsudkem označeným v návěti zrušil. Podle městského soudu nebylo možné aplikovat § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť na věc dopadá § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Z formulace žádosti (odkaz na § 159a trestního řádu) totiž dle městského soudu plyne, že žalobce žádal o poskytnutí informací o případném probíhající trestním řízení, přičemž při posouzení takové žádosti je nutně minimálně sdělit, zda trestní řízení probíhá, což bude důvod pro odmítnutí poskytnutí informace. Odmítnout podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím lze naopak žádost o obecné informace o činnosti orgánu činného v trestním řízení, což není tento případ, takže obecná odpověď žádost žalobce obsahově nevyčerpává a odpovídá na něco jiného. K argumentaci žalovaného, že takovým postupem bude žadateli sdělena informace o tom, zda k jeho osobě probíhá prověřování dle trestního řádu, městský soud uvedl, že to je logický důsledek koncepce § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, který předvídal přímo daný zákon v příslušném znění.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel především namítal, že na věc má být aplikován § 11 odst. 6, a nikoliv § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Z přesného znění žádosti žalobce je totiž dle stěžovatele zřejmé, že žadatel nejen že nepožadoval informaci o probíhající trestním řízení, ale ani nepředpokládal, že takové řízení v době podání žádosti probíhá. Požadoval informaci o činnosti orgánu činného v trestním řízení, konkrétně o úkonu, jímž tento orgán trestní řízení ukončil. V daném kontextu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2017 č. j. 6 As 338/2016 - 55.

[6] Dále stěžovatel napadl posouzení vztahu § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím provedené městským soudem. Městský soud totiž shledal, že druhé z uvedených ustanovení se týká pouze poskytování obecných informací o činnosti orgánu činného v trestním řízení, takže pokud žádost směřuje k případnému trestnímu stíhání, je nutně postupovat dle prvního z uvedených ustanovení. Dle stěžovatele se však § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona ve znění v době vydání rozhodnutí týkal informací o probíhající trestním řízení, přičemž v praxi stěžovatele takové žádosti směřují k žadatelem konkrétně určenému řízení, o němž je žadateli známo, že aktuálně probíhá. Naproti tomu žalobce požadoval informaci, zda a který orgán činný v trestním řízení skončil trestní řízení, o kterém žadatel předpokládal, že *bylo* vedeno, a dále informaci v podobě kopie rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení, jímž bylo trestní řízení skončeno. Taková žádost dle stěžovatele spadá pod § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. S odkazem na judikaturu a komentářovou literaturu k tomu doplnil, že v konkrétních případech může mezi okruhy informací, na něž se daná ustanovení vztahují, nastat „průnik množin“, přičemž i veřejné zájmy chráněné oběma ustanoveními jsou spojenými nádobami.

[7] Stěžovatel brojil rovněž proti závěru městského soudu, podle nějž aby mohlo být rozhodnuto podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být žadateli poskytnuta alespoň informace o tom, zda trestní řízení probíhá či nikoliv, a to tím spíše,

pokračování

pokud je žadatelem prověřovaná osoba. V dané souvislosti napadl také to, že městský soud z hlediska možnosti poskytování informací nerozlišil stádia trestního řízení (prověřování a trestní stíhání). Podle stěžovatele v rámci postupu podle § 159 trestního řádu není prověřována osoba, ale skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Ani ze skutečnosti, že žadatel o informaci je osobou, na niž bylo případně podáno trestní oznámení, nevyplývá, že má právo na více informací než kterýkoli jiný žadatel o informace vztahující se k téže věci. Nutnost sdělit, zda probíhá trestní stíhání, by dle stěžovatele vedla k popření účelu daného ustanovení, neboť i z takové informace může žadatel poznat úroveň znalostí orgánu činného v trestním řízení o trestném činu a následně se snažit další postup orgánu činného v trestním řízení přinejmenším ztížit. Stěžovatel doplnil, že prověřování podle § 159 trestního řádu je sice z pohledu § 12 odst. 10 tohoto zákona trestním řízením, ovšem možnosti poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení anebo o samotném řízení jsou v této fázi již z povahy věci minimální.

[8] Na závěr stěžovatel namítal, že městský soud vykročil z limitů soudního přezkumu, jak jsou stanoveny § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce v žádném žalobním bodu nenamítal, že o jeho žádosti mělo být rozhodnuto podle § 11 odst. 4 písm. a), a nikoli podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Další vadu řízení shledal stěžovatel v tom, že mu městský soud nedoručil doplnění žaloby, o kterém proto má jenom stručnou informaci z ústního jednání.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěry městského soudu ohledně vztahu a aplikace relevantních ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím považuje za správné. Podle žalobce v dubnu 2019 nešlo vůbec o počátek prověřování, jelikož trestní oznámení ve věci bylo podáno v roce 2016 a usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno na začátku července 2019. Stěžovatel tedy měl žalobce přinejmenším informovat, že trestní řízení probíhá, resp. zamítnout žádost podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytování usnesení o odložení trestních věcí je přitom podle žalobce obecnou praxí. Zároveň dle žalobce umožnily orgány činné v trestním řízení přístup do trestního spisu likvidátorce poškozené, takže žalobci nemohlo být poskytnutím žádané informace poskytnuto více práv než dalším osobám. K překročení žalobních bodů dle žalobce nedošlo a vědomost či nevědomost stěžovatele o obsahu repliky žalobce nemohla ovlivnit zákonnost rozsudku.

[10] Stěžovatel doručil Nejvyššímu správnímu soudu k vyjádření žalobce repliku, v níž se ohradil vůči překrucování své argumentace ze strany žalobce a vůči jeho snaze dodatečně upravovat znění žádosti. S odkazem na další judikaturu Nejvyššího správního soudu pak podotkl, že žádost o informace lze podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout i tehdy, pokud se týká probíhajícího trestního řízení. Obecné informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení lze totiž podle stěžovatele získat z trestního řádu. Prověřování dle § 159 trestního řádu je podle stěžovatele počáteční fází trestního řízení, a to nehledě na to, jak dlouho trvá – trestním oznámením se trestní řízení nezahájí. Zároveň stěžovatel podotkl, že ve fázi prověřování žalobce žádné výslovně stanovené procesní postavení neměl, nabyl je až zahájením trestního stíhání. Z toho, že trestní stíhání bylo necelé tři měsíce po rozhodnutí stěžovatele skutečně zahájeno, dle stěžovatele plyne, že pokud by postupoval dle právních závěrů městského soudu, mohlo reálně dojít i ke zmaření trestního stíhání v poměrně závažné věci. K obecné praxi poskytování usnesení o odložení trestních věcí odkázal stěžovatel na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že správní praxe je otázkou skutkovou, kterou je třeba dokazovat, přičemž žalobce praxi nijak nedokázal a stěžovateli o ní není ani nic známo. Případné nahlížení do trestního spisu likvidátorkou poškozené bylo možné proto, že jí to jako zástupkyni poškozené umožňoval § 65 odst. 1 trestního řádu – vystupovala v jiném procesním postavení než žalobce. Na závěr stěžovatel zopakoval, že dle jeho názoru k překročení žalobních bodů

došlo a že doručení repliky žalobce stěžovateli bylo namístě, navíc za situace, v níž se ústní jednání konalo jenom proto, že na něm trval žalobce, i když zjevně nebylo potřebné.

[11] Repliku stěžovatele zaslal Nejvyšší správní soud žalobci na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[13] Nejprve je namístě reagovat na námitky stěžovatele spočívající v tom, že městský soud vybočil z žalobních námitek a zatížil řízení vadou, neboť nezaslal stěžovateli repliku žalobce.

[14] K první uvedené námitce Nejvyšší správní soud ověřil, že žaloba obsahuje na str. 8 bod i), v němž žalobce namítá, že v případě nevyhovění jeho žádosti měli žalovaný a VSZ odmítnout poskytnutí informace nikoliv podle § 11 odst. 6, nýbrž podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud tedy v tomto duchu městský soud rozhodl, vyšel z žalobních bodů a nijak rámec přezkumu nepřekročil.

[15] Stejně tak není důvodná ani námitka vztahující se k nedoručení repliky žalobce stěžovateli. Městský soud sice skutečně opomněl repliku stěžovateli zaslat, nicméně replikou nedošlo, a vzhledem k jejímu doručení několik měsíců po uplynutí lhůty k podání žaloby ani nemohlo dojít, k rozšíření žalobních bodů, a z rozsudku městského soudu je vedle toho zřejmé, že z jejího textu nijak nevycházel. Ve věci městský soud rovněž nařídil ústní jednání, na němž se žalovaný o replice dozvěděl. Předseda senátu na jednání informoval též o podstatném obsahu repliky – stěžovatel tedy měl možnost reagovat. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nejedná o vadu řízení, natož o vadu, jež by měla vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. prosince 2007 č. j. 2 Afs 91/2007 - 90).

[16] Podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 23. dubna 2019, *povinné subjekty dále neposkytnou informace a) o probíhajícím trestním řízení, (...). Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.*

[17] Podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 23. dubna 2019, *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím obrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*

[18] Z argumentace stěžovatele lze vyčíst, že trvá na tom, že žádost žalobce o informace měla být odmítnuta podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, jak VSZ v původním řízení učinilo, a nikoliv podle § 11 odst. 4 písm. a) uvedeného zákona, jak dovodil městský soud.

[19] Nejvyšší správní soud k tomu předesílá, že důvody pro odepření požadované informace uvedené v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím se mohou vzájemně překrývat, resp. vzájemně se nevylučují. Pokud mohla být informace odepřena podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, nemá valného smyslu zabývat se tím, zda mohla být odepřena i podle jiného ustanovení, např. právě podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném

pokračování

přístupu k informacím. Jen pro kontext proto Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle jeho judikatury je „zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (...) probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010 č. j. 1 As 97/2009 - 119, č. 2166/2011 Sb. NSS). Z citovaného rozsudku a v něm uvedeného výkladu pojmu „probíhající trestní řízení“ vyšel zřejmě i městský soud, avšak oproti judikaturou dovozenému ohraničení zahájením trestního stíhání na straně jedné a právní mocí rozsudku či jiného rozhodnutí ve věci samé na straně druhé uvedl, že probíhajícím trestním řízením je pro účely rozhodnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím nutné chápat i prověřování podle § 159 trestního řádu, které se uskutečňuje ještě před trestním stíháním.

[20] Jádrem sporu je však aplikace § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím; ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) použito nebylo. Aplikace § 11 odst. 6 nebyla podle městského soudu možná, neboť žádost o informace se netýkala obecných informací o činnosti orgánu činného v trestním řízení, ale konkrétního trestního řízení proti osobě žadatele o informaci.

[21] Tento závěr městského soudu o tom, v jaké situaci lze užít § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, však není správný, neboť dané ustanovení vylučuje „poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. srpna 2014 č. j. 8 As 114/2013 - 36, bod 36).

[22] Z daného ustanovení nijak nevyplývá, že je nelze užít v případě žadatele, jenž žádá o informace o konkrétní trestní věci, resp. o „případném trestním řízení“, jak uvedl městský soud. Uvedené potvrzuje i posledně citovaný rozsudek, který se týká věci, v níž byl § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím aplikován u žadatele, který rovněž žádal o informace, jež k němu měly osobní vztah, resp. byly zásadní pro trestní řízení týkající se jeho osoby. Informace ke konkrétnímu řízení požadovala žadatelka také ve věci, již Nejvyšší správní soud řešil v rozsudku ze dne 15. února 2017 č. j. 6 As 338/2016 - 55, na který odkazoval též stěžovatel. I v této věci postupoval povinný subjekt s odkazem na § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž žadatelka požadovala obdobně kopii rozhodnutí nebo záznamu o ukončení věci.

[23] V bodu 25 posledně citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval, že omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem, přičemž poskytování informací v režimu informačního zákona nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Cílem a účelem trestního řízení, jak plyne z § 1 odst. 1 trestního řádu, přitom je, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Je tudíž nutné vzít v úvahu to, že vyluka poskytování informací není samoučelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, jímž je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. září 2009 č. j. 6 As 18/2009 - 63, č. 1957/2009 Sb. NSS).

[24] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že „formulace žádosti o informace je věcí žadatele. (...) Netrpí-li žádost o informace nedostatky, které by bránily jejímu posouzení, není

úkolem povinného subjektu, aby se snažil žádost nějakým způsobem domýšlet či přetvářet. Případné nedostatky žádosti, které však nebrání jejímu posouzení, jdou na vrub samotného žadatele“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2016 č. j. 9 As 124/2016 - 42, bod 30). Doslovné znění žádosti v nyní projednávané věci přitom bylo následující: „Žádám o poskytnutí informace, zda a kým bylo vydáno uvedené usnesení o odložení věci podle § 159a trestního řádu a dále o poskytnutí kopie takového usnesení, a to do mé datové schránky“. Žádosti samotné přitom předcházely úvahy žalobce o tom, že prověřování by již mělo být ukončeno právě usnesením o odložení věci, neboť od podání trestního oznámení souvisejícího s osobou žalobce uplynula již dlouhá doba. Pro kontext Nejvyšší správní soud dodává, že žalobce směřoval svou žádost k poměrně závažné věci související s odnětím bankovní licence bance, přičemž trestní stíhání žalobce bylo zahájeno necelé tři měsíce po vydání v návěti označeného rozhodnutí stěžovatele a přibližně půl roku po podání žádosti.

[25] Žalobce tedy žádal o informace v době, kdy ve věci ještě orgány činné v trestním řízení nezačaly trestní stíhání, nýbrž stále probíhalo prověřování. Jinými slovy, ve věci neprobíhalo trestní řízení v užším smyslu, jak je Nejvyšší správní soud pojal v již citovaném rozsudku č. j. 1 As 97/2009 - 119, věc se nacházela ve fázi prověřování, v níž je omezení práva na informace spíše pravidlem než výjimkou.

[26] Povinný subjekt nemůže přihlídnout ani k tomu, že se informace domáhá osoba, která může být prověřována, jak naznačil v bodu 15 svého rozsudku městský soud, a to ani ve prospěch, ani v neprospěch žadatele. Navíc informace poskytnuté na žádost musí být podle zákona následně zveřejněny vůči všem způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením trestního stíhání je proto namísto obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí, kromě toho jakmile jednomu žadateli nějakou informaci poskytnou, musejí u všech dalších postupovat stejně (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 As 97/2009 - 119). Sdělením informace povinný subjekt zároveň do značné míry ztrácí kontrolu nad tím, co se s informací bude dále dít, což může též ohrozit naplnění účelu trestního řízení.

[27] Jak už bylo uvedeno výše, stěžovateli ani VSZ nic nebránilo v postupu dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť dle daného ustanovení neposkytnou informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy. Skutečnosti, zda a kým bylo vydáno usnesení o odložení věci, případně kopie takového usnesení, jistě takovými informacemi ze spisů jsou. Nejvyšší správní soud poznamenává, že právě zaměřením na „informace ze spisů“ cílí ustanovení také na konkrétní trestní kauzy, neboť pokud by chtěl zákonodárce do výluky zahrnout pouze obecné informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, jak dovozuje městský soud, neměla by bližší specifikace informací, na něž se vztahuje výluka, smysl. Z časového průběhu věci, v souvislosti s níž žádal žalobce o informace, navíc vyplývá, že prověřování v době podání žádosti a rozhodnutí VSZ a žalovaného zjevně směřovalo k zahájení trestního stíhání, které pak bylo skutečně zahájeno. V takové situaci by i informace o tom, že prověřování probíhá, mohla ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy, čímž § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytnutí informace podmiňuje.

[28] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že za okolností nyní projednávané věci, jež spočívají zejm. v tom, že žádost o informace se vztahovala k fázi prověřování před zahájením trestního

pokračování

stíhání, tedy necílila na konkrétní probíhající trestní řízení v užším smyslu, přičemž žadatel žádost formuloval spíše v obecné rovině, postupovali stěžovatel a VSZ v souladu se zákonem, pokud aplikovali výlukou uvedenou v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Závěr městského soudu o tom, že takový postup nebyl možný, je proto nesprávný. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že se vzhledem k rozsahu a důvodům rozsudku městského soudu a vzhledem k rámci přezkumu, jak jej vymezily kasační námitky, věnoval výhradně této otázce. Z nynějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu proto nelze dovozovat závěry ve vztahu k dalším žalobním bodům, jimiž se městský soud doposud nezabýval, a tedy ani to, jak má městský soud o žalobě v konečném důsledku rozhodnout.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu